

PSALMI
CARTEA A TREIA
Psalmul 73

Un psalm al lui Asaf

20 *Ca un vis la deșteptare, așa le lepezi chipul, Doamne, la deșteptarea Ta !*

21 *Când mi se amăra inima și mă simțeam străpuns în măruntaie, 22 eram prost și fără judecată, eram ca un dobitoc înaintea Ta.*

23 *Însă eu sunt totdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mâna dreaptă ;*

24 *mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă.*

25 *Pe cine altul am eu în cer în afară de Tine ? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine.*

26 *Carnea și inima pot să mi se prăpădească : fiindcă Dumnezeu va fi pururi stânca inimii mele și partea mea de moștenire.*

27 *Căci iată că cei ce se depărtează de Tine pier ; Tu nimicești pe toți cei ce-Ți sunt necredincioși.*

28 *Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu : pe Domnul Dumnezeu Îl fac locul meu de adăpost, ca să povestesc toate lucrările Tale.*

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

Psalmul 74

O cântare a lui Asaf

1 *Pentru ce, Dumnezeule, ne lepezi pentru totdeauna ? Pentru ce Te mânii pe turma pășunii Tale ?*

2 *Adu-Ți aminte de poporul Tău, pe care l-ai câștigat odinioară, pe care l-ai răscumpărat ca seminție a moștenirii Tale !*

Adu-Ți aminte de muntele Sionului, unde Îți aveai locuința ;

3 *îndreaptă-Ți pașii spre aceste locuri pustiite fără curmare ! Vrăjmașul a pustiit totul în Locașul Tău cel Sfânt.*

4 *Potrivnicii Tăi au mugit în mijlocul Templului Tău ; și-au pus semnele lor drept semne.*

5 *Parcă erau niște oameni care ridică toporul într-o pădure deasă :*

6 *în curând au sfărâmat toate podoabele săpate cu lovituri de securi și ciocane.*

7 *Au pus foc Sfântului Tău Locaș ; au dărâmat și au pângărit locuința Numelui Tău.*

8 *Ei ziceau în inima lor : „Să-i prăpădim pe toți !”*

Au ars toate locurile sfinte din țară.

9 *Semnele noastre nu le mai vedem ; nu mai este niciun proroc și nu mai este nimeni printre noi care să știe până când... [Continuarea în numărul viitor]*

Editorial. Moștenirea de milioane (II)

Propriu-zis și pentru noi a venit vestea : ești chemat la o mare moștenire ! Față de această moștenire, milioanele pământului nu sunt decât praf, căci noi trebuie să devenim moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos. Aceasta acceptă gândurile noastre slabe mult mai puțin decât cerșetorul moștenirea lui de milioane. Majoritatea oamenilor consideră această veste neadevărată și cred că aceasta nu-i privește pe ei. Ei nu vor să se lase deranjați în câștigurile lor obișnuite și în activitățile lor zilnice. Ei cred că nu există altă lumea decât lucrurile în care șiau consumat până acum prețioasele lor zile : muncă, birt, grijă, familie, amuzament, flecăreală. Dar ascultă !

Este o veste adevărată : tu, făptură omenească ești chemat să devii un copil al Dumnezeului atotputernic ! Tu trebuie să devii copilul lui Dumnezeu și moștenitorul lui Dumnezeu. Această dorință a harului Său sfânt, Dumnezeu a vestit-o solemn. Acceptă vestea ! Dumnezeu vrea să te facă moștenitor al slavei Sale.

Ce cuprinde aceasta, noi amândoi încă nu putem înțelege, este ceva prea mare pentru inima noastră mică. Dar vino ! Grăbește-te să-ți preiei moștenirea ! Trebuie să ieși din vechea ta viață care este în praful păcatului, în grămada de gunoi a lucrurilor acestui timp, supuse putrezirii, trebuie să schimbi zdrențele, în care nu poți să apari înaintea lui Dumnezeu, cu haine noi, care sunt deja pregătite. Trebuie să fii total spălat și curățat, un om cu totul nou !

Grăbește-te, căci timpul este prețios ! Ai putea muri înainte să fi preluat marea bogăție a moștenirii tale cerești. Care sunt catrafusele tale ? Aceasta ești tu însuși, așa cum ai fost născut în lumea aceasta, cu toată făptura ta, gândirea și purtarea, cea bună ca și cea rea. Cea bună ? întrebi tu. Da, și cea bună, căci nici măcar cât lățimea unui fir de păr din omul nostru vechi nu este cu adevărat bun.

[Continuarea pe pagina

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 - 12
	18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6

Acum 1800 de ani Isus a ispășit și a purtat la cruce pedeapsa pentru tot ce trebuia să te despartă pe tine pe veci de Dumnezeu. Moartea Lui a eliberat, pentru toți păcătoșii pierduți, marea moștenire a filiațiunii dumnezeiești.

Crede, ai încredere, acceptă, apoi harul lui Dumnezeu îndeplinește marea transformare : înainte un pierdut, un osândit, apoi un iertat, un copil binecuvântat al lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea să te facă apt și potrivit pentru minunata moștenire ... Căci praf și cenușă este omul și toată slava lui este ca floarea ierbii ; ceea ce poate el să obțină și să câștige pe pământ, oricât ar fi de strălucitor, de mare, de admirat în ochii oamenilor, în lumina veșniciei este praf fără valoare. Cu toate acestea, majoritatea oamenilor refuză această moștenire de neprețuit. Ei aud vestea, dar nu se lasă impresionați ...

Dar cine crede vestea, cine se scoală, acceptă hainele mântuirii oferite și dezbracă zdrențele propriei sale neprihăniri, - acela strigă : „*O moștenire plăcută mi-a căzut la sorți, o frumoasă moșie mi-a fost dată.*” (Psalmul 16 : 6)

Un asemenea copil al lui Dumnezeu a devenit atât de bogat, încât poate îmbogăți și pe alții.

El poate sădi mângâiere și bucurie, dragoste și nădejde în inimi neconsolate.

El umblă vesel prin această lume sărmană, binecuvântat și spre binecuvântare. Când apoi drumul scurt până la Casa Tatălui s-a terminat, el își găsește în cetatea lui Dumnezeu moștenirea veșnică și minunată mai presus de orice imaginație. [Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui: Anul III - Georg von Viebahn, BERLIN, 1898 Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate, Ackerstrasse 142*]

Lumini peste veacuri (I) [Petru Popovici]

CAPITOLUL 15

GEORGE WHITEFIELD

Odată a trecut pe lângă un loc unde se făceau curse de cai și unde erau adunați vreo 10.000 de oameni.

Plin de îndrăzneală sfântă, a zis: „*Cu ajutorul lui Dumnezeu, mă duc să atac pe diavolul în însăși întăriturile sale.*”

A pășit pe teren, le-a predicat Evanghelia în câteva minute, apoi i-a lăsat să se uite la alergările de cai. Chiar dacă ar fi fost dat afară, pentru el nu ar fi fost ceva rușinos. Fusese dat afară de la atâtea amvoane ale bisericii anglicane, nu ar fi considerat mare lucru să fie dat afară și din hipodrom. Dar a avut reușită.

Altădată, în ziua de Anul Nou 1740, fiind prin South Carolina, Statele Unite, a zărit undeva o horă, numaidecât a mers în mijlocul lor și a început să le spună : „*Diavolul se bucură de fiecare pas pe care voi îl faceți.*” Dansatorii se opriră din dans, muzica a încetat, iar el le-a predicat Evanghelia.

Pentru îndrăzneala sa și pentru felul cum își făcea lucrarea a avut multe de suferit. Preoțimea anglicană nu s-a mulțumit că l-au dat afară din biserici, ci acum alarmați că aduna mii de suflete și în predicile sale, Whitefield ataca vehement corupția lor, ei instigau anumite persoane să-l atace.

Astfel nu odată, în timp ce predica afară în aer liber, a fost improșcat cu ouă clocite, uneori a fost bătut, altădată a fost atacat cu cuțitul și a primit împunsături.

La Boston a fost rănit rău cu o piatră. Într-o zi, în timp ce se afla în cameră, a intrat un huligan să-l omoare, dar l-a văzut proprietăreasa și a strigat după ajutorul vecinilor, care au venit și l-au scăpat ...

[Continuarea în numărul viitor]

BOLI EVITABILE

25. Vai, în mine trăiesc două ființe !

În cartea „*Dr. Jekyll și Mr. Hyde*”, Robert Louis Stevenson descrie fascinant un individ care a fost stăpânit într-o clipă de binefăcătorul Dr. Jekyll, ca după aceea în clipa următoare să fie transformat și controlat de natura rea și criminală a lui Mr. Hyde.

Psihologii și psihiatrrii moderni pot să dea un răspuns precis la întrebarea criminalului Joseph Ransler :

„*Cum se face că un om ca mine să săvârșească o asemenea faptă ?*”

Mulți oameni simt bivalența lor, prezența a două forțe interioare opuse, una bună și una rea. Mulți indivizi recunosc puterea mai mare a forței răului.

Poate că ei nu au fost spânzurați pentru faptele lor rele, dar de multe ori aceștia și-au acoperit fața de rușine. Interiorizându-ne, fiecare din noi putem simți prezența a două forțe opuse.

Este deosebit de ușor a simți dualitatea noastră atunci când avem de decis asupra unui litigiu moral.

Nu este plăcut să simți cum doi boxeri se luptă în noi făcând mare târâboi în mansarda ființei noastre (creierul).

Cu patru mii de ani înainte ca psihiatria să-și dea seama de importanța celor două forțe din om, Dumnezeu descrie acest conflict într-o dramă relatată în cartea întâia a Bibliei (Geneza 21).

Lui Avraam și soției sale Sara, Dumnezeu le-a promis un fiu prin care toate națiunile pământului vor fi binecuvântate.

După trecerea multor ani, Sara deveni bătrână și a crezut că Dumnezeu a uitat de promisiunea făcută. Ea s-a decis să-l scoată din încurcătură pe Iehova cel zăbavnic.

Ca să poată obține moștenitorul promis în ai cărui urmași ar fi binecuvântate toate națiunile lumii, ea împrumută lui Avraam pe sclava sa Agar. Avraam a consimțit la acest plan omenesc fără să-L consulte pe Dumnezeu. La timpul potrivit sclava a născut lui Avraam un fiu pe care l-a numit *Ismael*. Avraam era mândru că în sfârșit avea un fiu, un moștenitor prin care Dumnezeu ar fi putut să-și împlinească promisiunea divină. Bătrânul patriarh iubea cu toată inima pe micul Ismael, singurul lui copil, cu care era foarte tandru. Când Ismael avea 13 ani, Dumnezeu îl uimi peste măsură pe fericitul Avraam spunându-i că Ismael născut din sclavă nu era acela prin care El va binecuvânta omenirea. Dumnezeu îi spuse lui Avraam că zbârcita sa soție în vârstă de 90 de ani îi va naște un fiu prin care se va împlini promisiunea. Ideea de a pune deoparte pe Ismael, idolul inimii sale, a tulburat foarte mult pe Avraam, astfel că imploră pe Dumnezeu: „*... Să trăiască Ismael înaintea Ta !*” (Geneza 17 : 18)

[Continuarea în numărul viitor]

CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.*” [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „*... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.*” [Romani 6 : 23]

„Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !”

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

[EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3 : 16]